

Nepotul lui Rameau

Traduceri - Volumul XVI

Volumul XVI
Traduceri

Ilustrații: NightCafeStudio -AI

Traduceri: cu ajutorul doamnei Deep.L

Coperta: Cristobal Ojeda Newfren

Traduceri & Note – Adrian Grauenfels

Editura SAGA – 2023

Cuprindarium

Ciobul și umbra lui	5
Cum să ratăm un eșec.....	6
Zvi Atzmon	7
Paul Celan.....	8
Robert Bly.....	9
Anselm Hollo	11
Miraji	13
Jane Johnston Schoolcraft	15
Doamna Minot Carter.....	17
Luis G. Dato.....	18
Brian Blanchfield.....	20
Doamna Minot Carter.....	21
Lou Horvath	22
Ben Lerner	24
Nicole Callihan	27
Fable	28
Sfârșitul cheiului.....	31
Margaret Atwood.....	32
Dorianne Laux	33
Robert Pinsky	35
Ed Madden	36
Soțul meu care nu este soțul meu.....	37
Sacrificiu	39
Requiem cu o amuletă în cioc.....	41
Jessica Fordham Kidd	42
Paul Tran	43
Ipoteză	45

Galileo.....	46
Les Murray.....	48
Roy G. Guzmán.....	49
Randall Mann.....	50
Agent imobiliar.....	51
Poemul care începe cu o linie de John Ashbery	53
Pavilionul Cocorul galben.....	54
José Olivarez.....	55
Victoria Chang.....	56
Odată Barbie Chang a lucrat.....	56
OBIT [Memorie].....	57
Mr. Darcy.....	58
Lucie Brock-Broido.....	59
Hanae Jonas.....	64
Wallada bint al-Mustakfi.....	66
Ibn al-Fāriḍ *.....	67
Ameen Rihani.....	70
Patul de alamă.....	71
Prima ei tristețe.....	73
Jake Skeets.....	74
Julia B. Levine.....	75
Allison Benis White.....	76
În muzeul tristeții... ..	77
Final cu Rameau.....	78

Ciobul și umbra lui

Ramura memoriei tremură
sub greutatea unui fluture

dacă spargi o ceașcă de porțelan
nu e așa că vei potrivi cioburile de parcă s-ar lipi de la
sine?

Ar putea fi atât de simplă, scamatoria
și apoi răspunsul, de fapt ireversibilul

ce nu ne lasă să sperăm și de aceia mulți
consultă zodiacul lumii care ne înconjoară

la fel cu propria decădere a omului
care oricât ar înlocui numele lucrurilor cu alte nume
continuă să le piardă

în somnul meu, visez femeia
care mă va visa mai mult
de amintirea unei farfurii sparte
în căderea ei spre umbra
pe care a avut-o înainte

AG

Cum să ratăm un eșec

Ceva mai devreme Titanicul a trecut de tine
pe când unii mai goneau târând valize spre port
Este, mai degrabă ca și cum monstrul s-a oprit
chiar în fața ferestrei dormitorului tău,
iar căpitanul a suflat în trompeta de semnalizare,
iar fanfara de pe punte
ți-a cântat un marș vesel

Pe deck toți strigau, fluturând steaguri luminoase,
și eșarfe orbitoare în lumina soarelui.

Dar tu aveai ideea fixă să mergi cu trenul.
Ai tot verificat orarul, căutând șine.
Iar vaporul s-a săturat de tine,
atât de obosit era încât a ridicat ancora,
și-a pliat scările de sfoară și sudoare.

Apoi a plutit spre depărtări,
micșorându-se ca o jucărie...
moment în care, lăcrimând, ți-ai dat seama
că întotdeauna ai iubit marea
și o singură femeie.

AG

Zvi Atzmon

În Timpul Păcii

Și atunci a căzut
o liniște care mângâie,
iar la dangătul clopotelor, toți au ieșit în stradă, la aer
și au dansat lipiți, cineva cânta la vioară
și am auzit oamenii
în așteptare și o fată într-un nor de parfum moale
a spus ...și ție o floare albastră, frumoasă
iar o tânăra cu voce slabă
m-a sărutat pe obraz
și m-a invitat la dans.
Cucerit îmi fu sufletul, am zâmbit
și ne-am învârtit în multe cercuri,
plăcut era, de parcă pe rotile.
Apoi m-a sărutat pe frunte,
și brusc au venit picături de ploaie
când mi-a spus că trebuie să mergă
acasă, "au mare nevoie de mine la creșa de copii,
dar sora e aici cu tine". Mulțumesc eroule, Shalom,

Shalom.

Notă

Poetul Dan Pagis: ...Ce diferență între cele două cuvinte
Shalom/Shalom = Pace / Pace...

Paul Celan

Coroana dragostei

Acum toamna își ronțăie frunzele din mâna mea: suntem prieteni.

Luăm o pauză scurtă și îl învățăm cum să meargă:
timpul se întoarce și se închide în cochilia lui.

Acum în oglindă este duminică,
în vis există un loc pentru un somn calm,
în gură, gustul adevărului.

Ochiul meu se mișcă pe burta iubitei mele:
ne vedem,
ne vorbim în întunericul sinelui,
ne iubim ca macul și amintirea,
dormim ca lichiorul în scoici,
ca oceanul din razele de sânge ale lunii.

Stăm la fereastră îmbrățișați, ei ne văd din stradă,
este timpul să știe!
Este timpul ca piatra să fie lăsată să înflorească,
inima neliniștită să bată.
Este timpul să existe timp.
E timpul...

Robert Bly

Două strofe corale

I

Porumbelul se întoarce; n-a găsit loc de odihnă;
A zburat toată noaptea deasupra mărilor zguduite;
Sub streșina arcei
Porumbelul va magnifica patul tigrului;
Dă-i porumbelului pace;
Rândunelele cu coada despăcată
Părăsesc în zori pervazul,
La amurg rândunelele albastre se vor întoarce.
A treia zi corbul va zbura;
Cioara, cioara, cioara de culoarea păianjenului,
Corbul va găsi un alt noroi pe care să meargă.

II

Și în timp ce rosteam Crezul de la Niceea am fost
chemați afară
Să luptăm cu hambarul în flăcări.
Și iată că porumbul de vară se naște din nou
În transformare în aer,
Copiii plâng și strigă
Și-și aruncă bulgări de zăpadă în foc; grânele ard;

Pereții se pliază; rugina și aurul arzând
Podul spânzură focul în aer; paiele și pleava
Arde neagra umezeală timidă a nopții.
Și prefac pietrele vechi de ziduri în praf.

Anselm Hollo

Să te naști din nou

în interiorul mamei mele
fac un pumn mic
și apoi o lovesc

*

Intrăm în alt plan

mergem direct în el

ÎNCEPE SĂ URLE

Câteva ore mai târziu

te îndrepti spre țarm

"BINE AȚI VENIT ÎN AMERICA!"

*

"Sunt o grămadă de nenorociți acolo!"

-William Carlos Williams-

UN MOMENT, VĂ ROG.

PENTRU A REGLA MAȘINA

*

2 a.m. în pat

spune "ieși afară"

cineva în capul meu zice

"Ai fost iertat"

**

Miraji

Neființă

Dacă rafalele de vânt vin pe aici, atunci spune-le
că nu e nimic aici ce ar putea lua cu ele
Nu e nimic aici la care cineva să se uite și să se
gândească:
Dacă ar fi fost al nostru

Nu există niciun călător aici, nicio destinație,
Nu e întuneric aici, nici lumină, nu e nimic aici.
Aici pașii arzători ai timpului avansează unul după altul
Arzând totul, aprinzând totul, ștergând totul,
Învățând că nimic nu se câștigă din viață

Dacă rafalele de vânt vin pe aici, atunci spune-le
Toate aceste temple, aceste orașe și sate
Sunt doar urme ale vieții.

Dar după ce am mers la fiecare ușă și am privit,
După ce am urcat fiecare zid, după ce am crezut că
fiecare fereastră e o inimă,
Am învățat acest secret:
Pretutendeni pașii arzători ai timpului avansează unul
după altul,
Ștergând imagini în unele locuri, creând noi imagini de
șters în altele
Cine știe dacă viața care a trecut se va întâlni vreodată

cu cea care va veni?

Dacă rafalele de vânt vin pe aici, atunci spune-le:

Capcana separării este întinsă peste tot,

Timpul ca un djinn malefic se află pretutindeni

Ca o reflexie fără țărături a universului,

Uneori devenind înșelăciunea gândului,

alteori, fără să se gândească, conștiința frumuseții

Făcând ca privirea neputincioasă a celui vânat să

realizeze:

Urma mea de neființă este evidentă din fiecare lucru,

Neființa, de asemenea, mă imploră - este vie și respiră

din forța mea

Dacă rafalele de vânt vin pe aici, atunci spune-le

Luminarea arzătoare a poveștii vieții a fost și ea ștersă,

Dar ștergerea nu a devenit întuneric,

Că în acest loc nu există întuneric, nu există lumină, nu

există nimic aici.

Jane Johnston Schoolcraft

*Rânduri scrise la Castle Island, Lacul Superior
tradus din limba Anishinaabemowin*

Aici, în marea mea natală din interior
De durere și de boală aș fugi
Și de pe țărmurile și de pe insula ei strălucitoare
Să strâng o rezervă de dulce desfătare.
Insula singuratică a mării fără sare!
Cât de largă, cât de dulce, cât de proaspătă și
liberă
Ce priveliște încântătoare
De stânci și ceruri și ape albastre
Care se unesc, ca un cântec dulce
Pentru a spune, aici domnește doar natura.
Ah, natură! Aici va domni pentru totdeauna
Departate de bântuirile oamenilor
Căci aici nu există temeri sordide,
Fără crime, fără mizerie, fără lacrimi
Nici mândria bogăției; inima să umple,
Nici o lege care să-mi trateze rău poporul.

Note

Lines Written at Castle Island, Lake Superior este o traducere a unui poem original scris în anishinaabemowin de Jane Johnston Schoolcraft, tradus fie de poetă, fie de soțul ei,

Henry Rowe Schoolcraft; în prezent, doar traducerea a supraviețuit. După cum notează Robert Dale Parker, profesor de limba engleză și de studii amerindiene la Universitatea din Illinois, în lucrarea *The Sound the Stars Make Rushing Through the Sky: The Writings of Jane Johnston Schoolcraft* (University of Pennsylvania Press, 2007), există diverse ciorne ale traducerii în mai multe manuscrise, inclusiv una scrisă de soțul ei, care relatează o călătorie peste Lacul Superior, când poeta a călătorit împreună cu soțul și copiii ei până la o insulă izolată și fără nume, căreia i-a dat numele de "Castle Island" (Insula Castelului) din cauza "aspectului său în formă de castel văzut de la distanță". " Parker scrie: "Resentimentul față de artificialitatea cosmopolită se potrivește cu ceea ce ne-am putea aștepta de la cineva care a preferat viața departe de orașe și care s-a resemnat la aspectul exotic pe care l-a întâlnit în New York. Chiar și așa, resentimentul față de legile care îi maltratează poporul ei iese în evidență prin declarația sa politică neobișnuit de directă. [. . .] Pare revelator faptul că poezia în general și poezia despre devotamentul ei față de regiune în special ar scoate la iveală din Jane Johnston această lamentație anticolonialistă pasionată."

*

Jane Johnston Schoolcraft

Jane Johnston Schoolcraft, cunoscută și sub numele de Bamewawagezhikaquay, s-a născut la 31 ianuarie 1800, în Sault Ste. Marie, Michigan. Membră a națiunii Ojibwe, poeziile sale sunt adunate în *The Sound the Stars Make Rushing Through the Sky* (University of Pennsylvania Press, 2007), editată de Robert Dale Parker, care o consideră prima scriitoare amerindiană cunoscută. A murit la 22 mai 1842.

Doamna Minot Carter

Picături de ploaie

Ați auzit picăturile de ploaie
Pe un câmp de porumb,
"Pe deasupra frunzelor verzi
prăfuite și părăsite?
Ți-ai imaginat vreodată
Că sunt piciorușe
Grăbindu-se să iasă cu apă
Cu cei însetați să se întâlnească?

Ai văzut picăturile de ploaie
Căzând pe lac?
Cum strălucesc și scânteiază
Făcând mici stropi.
Ți-ai imaginat vreodată
Că sunt diamante rare
Împrăștiate de un avion
Zburând prin aer?

**

Luis G. Dato

1906-1985

*Sonet [În această zi când mă trezesc din somnul
deranjat]*

Această zi când mă trezesc din somn perturbat,
Văd cum noaptea întunecată moare în zori,
Și privesc dealul strălucitor și peluza plină de
rouă,
La razele de soare care se ivesc în vale;
Când natura pare să plângă cu extaz
Văzând pământul și cerul atât de frumos crescut,
Și, inocentă, pentru ea doar
Numără florile și norii pe care-i păstrează,
Cât de clar văd prin frunzele verzi și subțiri
Adevărul pe care doar zorile frumoase îl trezesc;
Micimea omului muritor care se întristează,
Al cărui ochi la frumusețe perpetuu se-ntunecă.
O, binecuvântată dimineață!
Cum se ridică cei morți de mult timp
La viață, suspinând pe crengile înflorite.

Note

Luis G. Dato

1906-1985

Poetul, educatorul, jurnalistul și politicianul Luis G. Dato, unul dintre primii autori filipinezi care au scris și publicat în limba engleză, s-a născut la 4 iulie 1906 în Baao, Camarines Sur, Filipine. A fost al treilea dintre cei cinci copii ai lui Eugenio Dato y Espalana și Barbara Guevara y Imperial. Fratele său, Rodolfo, a fost, de asemenea, un academician, fiind decan al Universității Nueva Caceres din Naga City, regiunea Bicol, Filipine, pe lângă faptul că a editat antologia Filipino Poetry, publicată inițial în 1924

Dato a studiat pentru obținerea diplomei de licență în domeniul artelor liberale la Universitatea din Filipine din Manila între 1924 și 1928, la mai puțin de două decenii de la deschiderea campusului universității. A studiat apoi dreptul acolo până în 1933. În timp ce frecventa Universitatea din Filipine, Dato a publicat unele dintre primele sale poezii în revista universității, The Philippine Collegian, în care și fratele său, Rodolfo, publica poezii. Dato și-a luat licența în drept la Universitatea din Nueva Caceres în 1951, apoi a studiat pentru un master în educație la Universitatea Saint Anthony între 1971 și 1972.

**

Brian Blanchfield

Autostop în micul oraș

O ultimă oprire, spune el.

Și se îndreaptă spre Westside Lanes.

Am crescut la popicărie. Eu nu vreau să joc popice.

Ploua.

Nu mergem la popice, mocheta circului se înnegrită cu gumă

sub ei, iar el desface perdelele de pe cea mai bună

cabină foto din oraș. Introduce trei dolari.

... și ea înghite trei dolari. Împărtășesc cumva scaunul scund și zgrunțuros. Intră aici, trebuie să ne spunem unul altuia un lucru adevărat. Tu primul.

Click.

- Acesta este cel mai bun mod la care m-am gândit să te cuprind cu brațul.

Click. Click. Click.

**

Doamna Minot Carter

Fantezii

1922

Dacă ne-am putea întoarce din ultima noastră odihnă lungă
Și să-i căutăm pe cei pe care i-am iubit cel mai mult,
Deși nu într-o formă care să le provoace teamă,
Doar cu blândețe pentru a-i lăsa să ne simtă aproape,

Am putea veni în parfumul florilor de seară
Aducându-ne în minte orele fericite din trecut?
Vom veni în cântecul porumbelului îndurerat?
Amintindu-le dragostea noastră nesfârșită?

Am veni în sunetul ploii care cade
Spunându-le cu bucurie "Ne vom întâlni din nou"?
Am veni în zăpada care cade în tăcere
Cu amintiri ale obrazilor roși de demult?

Am veni în curcubeu sau în nuanța apusului de soare
Repetându-le "Fiți adevărați, fiți adevărați"?
Am vorbi în refrenul unui cântec trist și dulce
Cerându-le să aștepte în bucurie, nu în durere?

Acestea sunt doar fantezii, slabe și întunecate;
Pentru că îndrăznim să punem la îndoială înțelepciunea Celui
Care ne-a dat prin moarte victoria dulce
Ca să fim cu cei dragi în bucurie deplină?

**

Lou Horvath

Afazia *

pentru John Acklin

"narratorul cunoaște originea - jean vu, 1900"

Am o grijă meticuloasă în a observa pământul
sub picioarele mele
în timp ce merg încet
preferând să descriu schimbările
minuțios de detaliate

Pentru că așa sunt ele
diferențele dintre o pietricică și o piatră
sau o stâncă.

Și, cu siguranță, cred că văd evenimente
pe care nici măcar nu le-aș putea menționa
trecheri de la verde la frunzișuri verzi
sau fragmente din el, pe bune...

Și începe să devină tot mai diferit
pe măsură ce merg mai încet
și mai încet

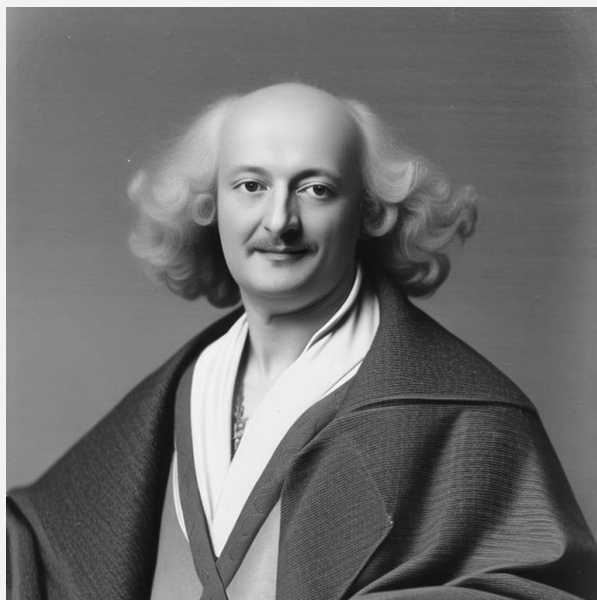
de-a lungul a ceea ce pare a fi un drum fără sfârșit
pentru că el continuă într-un anumit fel
fără a ține cont de ceea ce voi numi
timpul

Și astfel nu mai contează
cât timp sunt aici
odată ce decid când să mă întorc
oricum ar fi

ci ce voi aduce cu mine
ca un explorator

Și cum voi arăta și eu cuiva
tot ceea ce m-a învățat privitul în jos.

* **Afazie** = Pierdere totală sau parțială a facultății de a vorbi
și de a înțelege limbajul articulat.

Ben Lerner

Ulmul din Camperdown

Copiii noștri nu se referă la
Numărul lor în creștere, licuricii
Să-i ucidem când se cuplează !
În jurul trupurilor moi, lumina
Muzica înmoaie trăsăturile
Așa cum un solvent blând
Înmoaie acrilicul, îngălbenit în timp.

Vechiul obicei al sensibilității
După o furtună, lumina...
Am ajuns să mă simt bine atribuind
Trăsături, ulmul din Camperdown *
Pentru că a fost celebrat într-o poezie
Au pus o poartă de jur împrejur
L-au luat în brațe, ca pe un prieten

Este învelit, de sticlă încălzită de-a lungul
Meridianelor corpului, încet
Descătușat de energie, este într-o
agonie durabilă în cea mai mare parte a timpului
Am pus un licurici în fiecare cupă
Îi pun în ramuri
Și le cer să vegheze

Ulmul altoit, cu obiceiul lui de a plânge
Chiar dacă lumina e rece
Aripile deteriorate, în formă de
Flacăra, copilul mic spune
Lacul de la suprafață s-a dizolvat

Vrea să știe dacă face miere
Care strălucește în întuneric, încet
Pulsul ei, la intervale
Mai scurte în nopțile călduroase, nu
te va ucide, patetica eroare
Falsitatea mea din august, pentru că toamna
De septembrie să aibă un defect
În geamul lui, unde se prinde, este
Ușor stricat și se eliberează

* Ulm pletos originar din Scoția

Robert Pinsky

Dorințe nemuritoare

În interiorul corpului de argint
Încetinind în timp ce se învâрте printre voaluri de nori
Plutim separați în scaunele noastre

Ca celulele sau atomii unui singur corp
Creatură, nevoi
Și stări ale unui zeu care tremură.

Sub el, o strălucire însetată.
Pulsantă sau constantă.
Luminile fixe ale orașului

Și potopul de lumini de mașini care curg
Prin grilă: Livrare,
Sosire, Plecare. Capriciu. Intrând

Și a intrat. Atingând
Și a atins: jos
Bulevardele luminate, peste poduri.

Și râul ca un braț de noapte.
Carte, țigară. Baie.
Setea. Unii dintre noi dorm.

Ne înclinăm răcnind
Peste strălucirea
Zodiacului intențiilor.

**

Nicole Callihan

Originea păsărilor

Pentru câteva ore, florile au fost suficiente.

Înainte de flori, Adam fusese de ajuns.

Înainte de Adam, doar faptul că era o coastă era suficient.

Doar să fii în corpul lui Adam, lângă inima lui, era suficient.

Suficient să fii atât de aproape de inima lui, suficient

pentru a simți acel ritm dulce și constant, suficient

pentru a face parte din ceva mai mare, era suficient.

Iar înainte de coastă, a fi lut era suficient.

Și înainte de lut, a fi pământ era suficient.

Și înainte de pământ, a fi nimic era suficient.

Dar apoi suficient a încetat să mai fie suficient.

Florile și-au plecat capetele, ca și cum ar fi vrut să spună:

ajunge, și astfel Eva, înconjurată de bujori, și destul de

singură, și-a dorit foarte mult ceva, iar dorința a fost suficientă

pentru a face să îi crească pinului aripi; dorința a fost

suficientă să arate spre cer, să spună pasăre și să aștepte ca

cineva să cânte.

Fable

Nicole Callihan

Casa noastră de hârtie a stat
pe malul râului roșu

și deși mama
nu era ca alte mame

Eu eram ca alte fete
prinsă în capcană și singură

și pictam tablouri
în stele. Eram șmecheră

de la o naștere târzie sau de la o dorință timpurie,
deja la jumătatea drumului dintre

cine voiam să fiu și cine eram.
Podelele noastre erau făcute din flăcări

dar nu era vânt
așa că eram în siguranță ca oricare altul.

Când a venit primăvara,
am mers foarte mult timp

pe I-35, iar la capătul drumului,
am găsit un băiat care își puneă căști

pe cap și mi-a pompat o operă
în corpul meu. Încă o simt.

Sub acel cer fără copaci,
am fost schimbată așa cum nu voi mai fi niciodată.
Nici măcar mama nu a observat.

**

Burrow

Nicole Callihan

Mama mea spune că sunetul a bântuit-o.
A crezut că un animal s-a strecurat sub patul ei
și că era rănit. În fiecare noapte, timp de o săptămână,
scâncetele lui o trezeau. Dimineața, a întins mâna lungă
a măturii pe sub covorașul de praf, dar a ieșit curată.
Perna pe care dormea era udă. Atât de umedă, își spuse ea.
Ca și cum aș fi plâns toată noaptea. Dar apoi s-a oprit.
Animalul, oriunde ar fi fost, se hrănise bine. Sau murise.
Ar fi trecut ani de zile până când am fi găsit ceva asemănător
unui cadavru.

Sfârșitul cheiului

Nicole Callihan

Am mers până la capătul cheiului
și ți-am aruncat numele în mare,
și când ai zburat înapoi la mine...
ca pește argintiu - te-am devorat,
te-am curățat până la os. Am reușit.
Dar apoi te-ai întors din nou:
ca soarele pe apă. M-am întins spre tine,
mi-am trecut mâinile peste lumina ta.
Și când cerul s-a întunecat,
ai devenit apă. Mi-am închis ochii
și m-am întins peste tine, te-am înghițit,
și te-am lăsat să mă înghiți și tu pe mine

Și când...
mi-ai dus trupul înapoi la mal...
așa cum am crezut că vei face...
ei bine, atunci ai devenit și tu țărnam,
și am știut, în sfârșit,
că nu voi fi niciodată pierdută.

**

Margaret Atwood

Fără broască

Copacii îndurerați își aruncă frunzele
prea devreme. Fiecare creangă
se închide ca o scoică înțepată.
În curând va fi un vâl fierbinte de zăpadă
care le va arde rădăcinile.

Băutură în scurgerea de primăvară,
antigel pur;
viermii din râu beți și arzând.
Mormoloci naufragiați în bălți.

Vine o anghilă cu un ochi mort
care i-a crescut din obraz.
Vrei să o gătești?
Ai face-o dacă

Oamenii mănâncă pește bolnav
pentru că nu există alții.
Atunci se nasc strâmbi.

Ăsta nu e sport, domnule.
Asta nu e vreme bună.
Acest lucru nu este albastru și verde.

Asta e o casă.
Călătorește oriunde într-un an, cinci ani,
și vei ajunge aici.

Dorianne Laux

- 1952-

O scurtă istorie a mărului

Zdrobirea este lucrul cel mai important, o anumită bucurie de a cuceri țesuturi vii, o amintire a zilelor din Neanderthal.

-Edward Bunyard, Anatomia desertului, 1929.

Dinții la piele. Anticipare.
Apoi carnea. Boabele pe limbă.
Genunchii Evei măcinați în pământul
paradisului. Newton privește
cum se produce gravitația. Istoria
merelor în fiecare miez stelar,
fiecare cameră cu tapet strălucitor
sămânță amară. Tulpina lemnoasă
un copac tânăr. William Tell
și săgeata lui norocoasă. Livezi
din Semiluna Fertilă. Bușteni.
Focul ucigaș. Scabia și otrăvirea.
Rugina mărului de cedru. Mărul rezistă.
Născut din trandafirul sălbatic, din strămoșii
crabilor.

Prima sămânță crescută în Kazahstan.
Albă ca Zăpada cu otravă pe buze.
Lamele îngropate de Halloween.
Înmugurirea și altoirea. John Chapman
în pălăria lui de tinichea. Oh, spre vest
Expansiune. Plăcintă cu mere. American
stile. Cidru tare. Banană de iarnă.
Topite în gură făcute dulci
de stupii de albine din Marea Britanie:
muștele omului alb. O mănâncă. O, mănâncă.

Robert Pinsky

Dorințe nemuritoare

În interiorul corpului de argint
Încetinind în timp ce se învâрте printre voaluri de nori
Plutim separat în scaunele noastre

Ca celulele sau atomii unei
Creaturi, nevoi
Și stări ale unui zeu cutremurător.

Sub el, o strălucire însetată.
Pulsantă sau constantă.
Luminile fixe ale orașului

Și potopul de lumini de mașini care curg
Prin grilă: Livrare,
Sosire, plecare. Capriciu. Intrând

Și intrat. Atingând
Și a atins: jos
Bulevardele luminate, peste poduri.

Și râul ca un braț de noapte.
Carte, țigară. Baie.
Setea. Unii dintre noi dorm.

Ne înclinăm răcnind
Peste strălucitorul
Zodiac al intențiilor.

Ed Madden

Teren de joacă

Rutherford Elementary

Când Mark Nicholson și-a vărsat laptele
în poala mea, profesoara m-a lăsat să răstorn restul
pe el, apoi mi-a strecurat niște blugi de rezervă din dulapul ei,
și asta a fost tot. De atunci încolo, am fost animalul de
companie al profesoarei.

Carroll Toddy a căzut din spatele unui leagăn în toamna
aceea,
căderea i-a lăsat un nod pe capul lui rotund
ca un corn de țap. În zilele friguroase, echipele noastre au
început
un joc cu mingea în spate, băiatul cu mingea alergând pe
teren,

și toți ceilalți după el, încercând să-îl trântescă în noroi
să îl atace sau să îl placheze. Nu aveam cum să câștigăm.
Atacat, el arunca
mingea, o arunca în gloata noastră, sau o arunca la înălțime-
o prindeai și erai terminat, treceai pe lângă ea, goneai

prin curte. Fără limite, fără echipe, fără reguli,
până când clopoțelul ne chema înapoi la școală.

Soțul meu care nu este soțul meu

Ed Madden

Gesturile sale preoțești, sfințind ouăle sparte,
mâinile care se mișcă pe aragaz, feliile de carne...

alunecând în grăsime, biscuiții mari cât un
cap de pisică, înfiletați cu brânză.

El, făcând fântâna, făcând lantana, acantul,
făcând să înflorească și să se unduiască, să cânte, făcând
păsările.

Soțul meu, camera albastră, camera luminoasă, cel mai bun
porțelan,
cel mai bun argint ridicat dintr-o cutie din dulap,

cu paturile sale roșii din mai bun argint, puse la loc mai târziu
Soțul meu care nu este soțul meu, care este încă al meu.

Îl văd, plângând în aeroportul din Dublin...
el nu vrea să îl vezi. Poți să vezi

cactusul, frunzele sale de ceară, tulpina sa înflorită
în soarele fierbinte, împingându-se în sus printre gălbenele?

Cicatrici de la asta sau de la aia pe tibie sau pe spate, pe
încheietura mâinii,
felul în care grădina îl iubește, albinele.

El printre crini, mâinile lui crini, gura lui
o împletitură de cozonac, parfumul lui.

Soțul meu printre crini.

Soțul meu, plimbându-se pe alei. El, plimbându-se
pe culoarele de la piața de vechituri, cu praful așezându-se...

peste tot, cu lanterna lui mică, cu ochii lui albaștri,
sunetul găzelor, al trenului. Privește,

ceva strălucește și dispare. Soțul meu, aurul
în copaci, căzând, și el, o pătură de mușuroi

peste paturi, sau adormit, căldura lui,
sticla de apă caldă a lui, pisica care toarce la picioarele
noastre.

Soțul meu care nu mai este soțul meu, care este încă al meu.
Pereții albaștri spun asta, orhideea care se decide să
înflorească din nou.

Sacrificiu

Ed Madden

Când tatăl meu m-a legat, m-am supus,
mi-am închis ochii la cuțitul ridicat de pumnul lui.
Chiar și acum, legăturile încă îmi țin
strâns încheieturile mâinilor,

frânghii aspre de dragoste. Pieptul meu este gol,
inima mea este deschisă. Își iubește Dumnezeu mai mult

decât pe mine. Deschid ochii, îl privesc pe tatăl meu
ridicându-și pumnul împotriva unei lumini strălucitoare
și un cer amar, fără îngerul care să-i oprească mâna.

Creierul meu e nebun după Baudrillard Elizabeth Knapp

Astăzi, am citit despre avertismentele oamenilor de știință
despre potențialele pericole ale
roboților sexuali și m-am gândit la tine. Unii dau vina pe
creșterea populismului de dreapta
pe seama unor guralivi postmoderni ca tine, ascunși în casă
în biroul tău de la universitate, oralizând la mijloc
umbra ta. Dar Jean, ai avut dreptate...
trăim în deșertul realului,
unde semnele se multiplică precum celulele canceroase,
și cine nu a simțit vreodată
strânsoarea Foucaultiană * în jurul încheieturilor mâinilor,
gleznelor?
Chiar și dorința un simulacru al ei însăși.
M-am înecat în tine ca într-un lac înghețat,
dar ori eu ori lacul visam.

** Analiza foucaultiană a este o formă de analiză a
discursului, care se concentrează asupra relațiilor de putere
în societate, așa cum se exprimă prin limbaj și practici, și se
bazează pe teoriile lui Michel Foucault.*

**

Requiem cu o amuletă în cioc

Elizabeth Knapp

Noaptea, las toate luminile aprinse în capul meu.
În acest fel, știu că morții mă pot găsi.

Uneori îmi aruncă bibelourile lor lumești:
Luna, șubredă ca un dinte pierdut de un copil,
un diapazon, o suliță de fulger pentru cântecul meu.

Ca o pasăre călătoare, le colecționez.
Îmi aliniez propriul cuib al morții
cu podoabele morților.

Nimic, nici măcar moartea, nu-mi poate face vreun rău.

**

Jessica Fordham Kidd

Cel mai mare pește pe care îl voi vedea vreodată

Cel mai mare pește pe care îl voi vedea vreodată,
Bărbații te-au prins
și ți-au atârnat moartea
pe un copac lângă râu.
În acea noapte am dormit într-un pat imens
pe o verandă cu paravan.
Ți-am auzit craniul vorbind,
și în craniile lor
bărbații te-au auzit și ei.
Nimeni nu știe exact ce ai spus
și continui să spui.
Oasele tale au dispărut de mult.
Cuiul care te-a ținut
rămâne să fie înghițit
de anii de bârfă.
Totul este doar apă.
Cred că asta e ceea ce am auzit,
Totul e doar apă-
motivul pentru care te simți atât de bine
să înoți în râuri întunecate.
De ce oamenii mănâncă un pește care se simte atât de bine.
De ce oamenii își pun gurile umede împreună.
Motivul pentru care știu ce ai spus
este că urechile mele sunt pline de aer.

Paul Tran

Soare Taur, Lună Rac, Răsărit Scorpion

Suspîn de Santa Ana prin oreganul agățat de munte. Prin floarea-soarelui noaptea, căutând soarele, de-a lungul râului care nu mai e râu. Vântul sărutând râul, fața lui de piatră, și făcând din fiecare piatră o cutie de chibrituri. Un chibrit. O carte în flăcări. Râul o bibliotecă în flăcări. Vântul o femeie care aleargă prin valea în flăcări. Căutând. Floarea-soarelui se întoarce spre ea. Cămașa ei de noapte este o carte care își întoarce propriile pagini luminoase în vânt. Fumul de culoarea oreganului. Fumul se agață de ea, făcând din ea un munte de fum. O vale de lumină. Un suspîn.

*

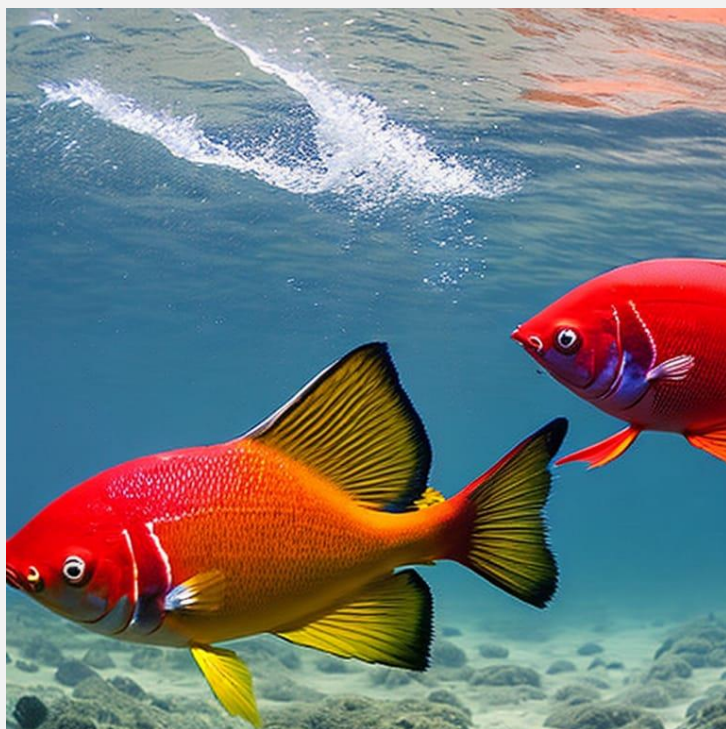
Ți-e prea frică de ceea ce ești ca să știi cine poți fi. Ți-e prea frică să fii fericit. Ești prea fericită fiind speriată. Ți-e teamă că ești fericit. Ți-e teamă, așa cum un bol spart, aurit și lipit la loc cu aur, tot spart rămâne, că a ști nu face nicio diferență. Ești rupt, încă, dar ești fericit. Ți-e teamă, de asemenea, dar totuși ești fericit. Ești cine poți fi, deja, fie că știi sau nu. Ești diferit, deja. Nu ai nevoie să știi ca să știi. Ești pregătit.

*

Ieri, când a ieșit tortul cu treizeci de lumânări, m-am gândit, închizând ochii, că dorința mea ar fi să mă întorc la momentul în care mama m-a adus acasă, în East Mountain View, mobilată doar cu vanitatea ei, cu oglinda cu noi făcându-ne cu mâna, deodată Hello și Goodbye, și că aș vrea să-i țin în brațe chipul

luminos și frânt, să o privesc așa cum era și nu cum vreunul dintre noi ar fi vrut să fie, spunându-i ei ca și cum mi-aș spune mie însumi că am făcut tot ce-am putut, și totuși, astăzi, deschizând ochii și privind în propria mea vanitate, fumând o țigară, cu vârful ca o floarea-soarelui pârjolită de căutări și căutând în continuare prin lumina care o pârjolise, mă gândesc, în schimb, că dorința mea va fi să continui să merg înainte, să văd ce se va mai întâmpla cu viața asta, și cred că o voi face.

**

Ipoteză

Paul Tran

Dacă este adevărat
că molia confundă flacăra unei lumânări
cu luna sau cu bioluminescența
feromonilor unei alte molii,

nu pot spune.
Eu am fost lumânarea.
Eu eram flacăra.

concepută în și din cauza
întunericii, rozând dintr-un fitil care se întuneca.
Când molie după molie după molie după molie
mă înghesuiau cu aripile lor pudrate,

am întrebat de ce.
Am întrebat cum.
Am întrebat dacă

Aș putea supraviețui știind
că nu totul are un motiv,
că nu totul este capabil
sau interesat de un raționament.

Nimic nu mi-a răspuns.
Nimic nu a întrebat
limba mea de fum.

Galileo

Paul Tran

Am crezut că mă pot opri
timpul prin demontarea
ceasului. Acele de minute. Limba orelor.

Nimic nu poate ține. Nimic
este ținut. Doar se ține evidența. Am simțit

secundele care trec
să se acumuleze ca niște viței morți
într-o furtună

a unei miști care nu mai este o minte
ci o pagină ruptă
din dicționar cu definiția sinelui

ștersă. Nu puteam să fac față: lumea în mișcare

ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
Toată lumea pe care o cunoșteam s-a ridicat. S-au îmbrăcat.
S-au dus la muncă. Se duceau acasă.

Au fost petreceri. Ecstasy.
Hennessy. Dansând
unul în jurul celuilalt. Franchețe. Oscilații

rulate pentru a menține
gând după gând
în vârtej

ca vântul peste apă-
forțând lipsa de formă în formă.

Mi-am pus cea mai bună față.
Am fost fascinant. Am fost gramatica.

Totuși, tot ce aveam mai bun nu a putut fi mai bun decât
bestia din mine.

Și eu fusesem distrus.
Nu am vrut să fiu
reparat. Am vrut ca totul să fie demontat și inutil.
ca și mine. Caz. Roată. Mâini. Cadran. Față.

**

Les Murray

Un locuitor

Caracatița e moartă
care a trăit în Wylie's Baths
sub balustrada circului
și sub gresia de mare.

Vechiul joc din cele opt brațe
a murit de prea mult clor
aplicat pentru a purifica pisoarele
de urină și alunecare pe alge.

Favorit al copiilor chibzuiți
cel care putea conforma
elastical său cu orice curent
atârnă de picioarele sale puse în formă de cupă

zace acum, lenevind pe jos,
ciocul și carnea dispărută
în marea de aruncat
și va pleca odată cu sezonul

**

Roy G. Guzmán

Un agent al Poliției de Frontieră nu-și va termina tura

Martie 2014

După ce trei femei s-au predat, bărbatul le conduce din punctul său de post spre un loc pentru înfometaji. Pe încheieturile mamei, el își întipărește enervarea, deși pulsul ei nu vrea să se supună.

Ca niște caravele, mama și fiica se eliberează din strânsoarea lui. Prin osanale cumplite încearcă să despartă frontierele cu catarama lui. Imploră fata să-i ierte picioarele.

În spatele camionului, sânge și bandă adezivă.

Percepe o taxă ca să încolțească behăitul nervos, mâinile ineficiente ale mielului.

O mulțime de ciori stropesc umerii fetei subțiri, stâlpii plasei de fotbal care se luptă să devieze intrările frenetice ale bărbatului,

vioara lui tenace de pofte. Rozariile se preling pe deșerturi coagulând din lipsă de experiență. Focuri de armă după miezul nopții. Poate la un azil.

Cum vor înmormânta absența în gura lui după ce versul din capul lui

va fi descătușat să umple grădini de lalele de lungimea stelelor?

**

Randall Mann

Proximitate

Din ceață iese un mic autobuz alb.
Ne transportă spre sud, spre zona tehnică
a golfului. Aceasta este bioferma, Double Helix Way.

În cantina strălucitoare, cănila au fost
stivuite cu grijă pentru a fi demontate,
o formă de pedeapsă.

Directorii iau același lift ca și mine.
Ăsta e vorbăreț, ăla e grav absorbit
în norul său. Proximitatea măsoară rușinea.

Mă descurc într-un birou, dar un birou
care dă spre un hol, nu spre golf. Într-o zi
Sper să văd golful în acest fel. Totul a început

în aer liber, într-un cub, e mișcare.
Ușa mea este mereu deschisă, chiar și atunci când o închid.
Stau cu șapte casete mai jos decât directorul general

pe organigramă. Este o artă, valoarea adăugată,
substantivul compus. Calendarul este un verb.
La punctul tău de vedere, cea mai amabilă frază e
prepozițională.

Copacii cu frunze cresc la o scurtă plimbare de clădirea 5.
Faceți o plimbare. Ar fi frumos să te întinzi și să privești
miezul fumului cum se ridică și cade, și se ridică. Nu închideți
ochii.

Agent imobiliar

Randall Mann

Vă rugăm să
luați în considerare Ocean Beach
în afara razei de acțiune.
Încercați să nu înghițiți
apa verde
pe noi, marsuinii
ca niște angajați.
Scopul meu:
partenerul tău de gândire.

Există un sentiment
care se apropie de simțire,
ca limba pe dinți.
Neîncredere
atârnă acolo,
o virgulă prost aleasă,
un șnur cu o legitimație.
Jur că vine trenul.
Sunt aici doar ca să ajut.

Un client a cumpărat,
după ce s-a răzgândit,
acea casă din Vermont.
Noaptea este din cuvinte cochete
cu amanți,
cu donatorii de sânge
de la Quest
care se documentează despre Thoreau.
E prea devreme pentru a ghici

în cărțile de joc.
Să trăiești și să dai?
Poftim. Lasă-mă să dau,
să te felicit.
Am căutat;
activismul meu,
ușor apretat.
Nu am vrut niciodată
să trăiesc în eufemism.

Poemul care începe cu o linie de John Ashbery

Randall Mann

Gelozia. Buletine meteo șoptite.
Atracția pământului atât de puternică încât îndeamnă
la bârfe: vorbim ca niște păsări mici
la marginea oceanului cenușiu, spumos.

Acum nisipul sub nisip ascunde
lumea îngropată, cea în care părinții noștri au eșuat,
frunza de palmier un adevăr periculos
în care au crezut cândva și pe care l-au atins. Le-a însângerat
mâinile.

Au crezut cândva. Și, atingând, și-au însângerat mâinile;
frunza de palmier, un adevăr periculos;
lumea îngropată, cea în care părinții noștri au eșuat.
Acum nisipul sub nisip ascunde

la marginea oceanului: cenușiu, spumoasă
bârfă. Vorbim ca niște păsări mici,
atracția pământului este atât de puternică încât induce
gelozia. Știri șoptite despre vreme.

**

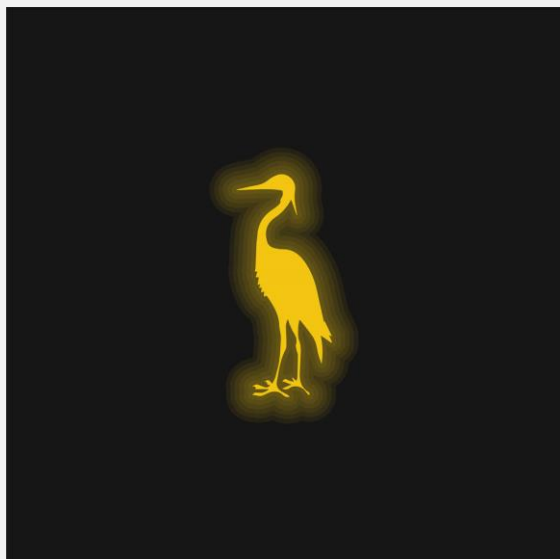
Pavilionul Cocorul galben

Bazat pe un poem al poetului Tang Ts'ui Hao

Un om a plecat odată pe un cocor galben,
lăsând doar acest pavilion gol.
Odată plecat, cocorul galben nu se mai întoarce niciodată;
norii albi trec de o mie de ani nesfârșiți și interminabili.

Cerul e limpede, râul și copacii Han-yang,
iarba groasă și parfumată a insulei Ying-wu,
apus de soare, care este drumul spre casă?
Ceață și valuri peste râu. Sunt trist.

**

José Olivarez

da, oamenii de afaceri

Da, oamenii de afaceri se grăbesc să treacă prin centrul oraşului.

Ei vorbesc despre matematică, care echivalează cu confiscările.

Da, gunoiul trebuie dus afară
şi cina mestecată. Când eram copil,
am văzut o casă din blocul nostru arzând. Fumul
era ca un şarpe care se încolăcea, devenind tot mai gros,
apoi a dispărut. Pompierii au lăsat casa ca o baltă,
dar cum rămâne cu fumul? Era ușor, atunci,
să uit ceea ce nu am putut vedea. Aşa e viaţa:
vasele murdare se tot adună. De ce să ne oprim?
doar pentru că e o briză caldă în ianuarie.
sunt facturi de plătit şi facturi pe cale să ajungă la scadenţă.
fumul se subţiază în aer,
şarpele pe care l-am văzut când eram copil
nu a dispărut niciodată. nici măcar nu se ascunde.
cei mai mulţi oameni nu cunosc sunetul fumului
deşi îl aud. deşi fumul este confundat
cu tăcerea. majoritatea oamenilor cred că nu spun nimic
pe când spun mai mult.

Victoria Chang

Odată Barbie Chang a lucrat

Odată Barbie Chang a lucrat pe
o stradă numită Wall

odată ce și-a stropit curtea cu
apă cronometrată automat

a legat cu șnururi mari
toate scaunele

îndreptate în direcția unui singur scaun
de vorbitor și un podium

odată s-a ridicat în picioare la sfârșit pentru a
a pleca, dar toți

ceilalți s-au ridicat în picioare și au început să
aplaude împreună

și asta a făcut ca ea să-și dorească mereu
ceva mai bun.

OBIT [Memorie]

Victoria Chang

Memorie-decedată la 3 august 2015.

moartea nu a fost bruscă, ci a survenit încet, pe parcursul unei deceniu. Mă întreb dacă, atunci când oamenii mor, aud un clopoțel. Sau dacă simt gustul ceva dulce, sau dacă simt un cuțit care îi taie în două, târându-se prin carnea ca o felie de tort. Îngrijitoarea care a asistat la moartea mamei mele a demisionat. Ea păstrează amintirile și imaginile și acum au dispărut. Pentru restul vieții ei amintirile sunt ale ei. Ea a spus că mama mea nu mai putea respira, apoi și-a dat ultima suflare 20 de secunde mai târziu. În felul în care mi-am imaginat un sărut cu mulți bărbați pe care nu i-am sărutat niciodată. Memoria morții mamei mele nu poate fi o amintire, ci este o imaginație, de fiecare dată când bate vântul, frunzele se desfac un pic diferit.

Mr. Darcy

Victoria Chang

Apoi ne aflăm pe bancheta din spate a unei mașini sărutându-
ne, nu unul ușor, ci unul în care
 mâinile sunt pe obrajii celuilalt, ținându-ne unul de
 capul celuilalt ca și cum am cădea.

De ce atâta dragoste vine la început?
 apoi dispare până în momentul în care
 înainte de moarte, de ce nu ar exista aceeași dragoste
între timp, în respirațiile, de

după-amiaza, în salon, într-un lăcaș al costumelor
 fetițele se îmbracă ca niște prințese, una roz și
 una albastră, una galbenă și poartă tocuri de plastic pentru că
 încă mai cred că nu vor cădea niciodată.

Lucie Brock-Broido

După un mare poate...

1956-2018

După vecernie, după prima zăpadă
a căzut în rafale, după New Wave,
după ce anorecticele s-au încolăcit
în formele lor geometrice,
după ce omul cu apariția
singurului său ochi chior
a făcut lucruri roșii
în spatele cortinei capacului și doarme,
după ce adăpostul antiatomic din școala primară
a fost împachetat cu cutii de conserve și alte lucruri tangibile,
după ce băieții din hambar s-au trezit, speriați.
de vulpi și de foc, încălțați în fânul lor, fiecare parte
a lor este veselă, netedă și plăcută la atingere,
după ce micii vandali au înclinat
spre imposibila seducție
de a sparge geamuri în întuneric, scăpând
cu cele mai letale bucăți, lăsând
cioburile care călătoresc cel mai ușor
prin carne ca un mesaj
pe podeaua din baie, în parcări,
resturile irezistibile din curtea vecinilor.
unde s-a construit toată iarna.

După ce durerea a devenit un vechi cunoscut
prieten, care se repetă, te poți agăța de ea.

Puterea spaimei, cred eu, este la fel de tare

ca și căldura magnetică sau gravitația.

După ceea ce este nemărginit: clopote de vânt,
petice fertile de pământ,
simetria ocru a câmpurilor în toamnă,
sfârșitul respirației, începutul
umbrei, umbra căldurii care se mișcă
felul în care noaptea se îndreaptă spre vest,
Am luat acest drum pentru a ajunge la capătul lui
unde taxatorul își petrece noaptea, citind.

Simt căldura în palma
mâinii sale stângi în timp ce moștenește
schimbarea; pe drumul care nu e drumul lui
nu mai aparțin la ceea
ce mi se va întâmpla.

Când am plecat din acest oraș am dat înapoi
trezirea metalică în noapte, semnalele
șlepurilor care transportă cărbunele pe un râu lent spre nord,
mișcarea trenurilor, fiecare fluier
ca un cântec de fluier de lemn din altă epocă
trecând, fiecare ambulanță ar împărți o noapte
în două, stând în pat ca o fetiță,
o teamă de a fi luată cu sirenele
în timp ce luminau cartierul în neon, rapid.
ca focul când se aprinde
& casa noastră se ridică în noapte.

După ceea ce este arbitrar: mâna care răzbate
ceva prea ascuțit sau prea fin, cuvântul rostît
din somn, îndoirea genunchilor în fața frigului,
topirea părților în fața dorinței,
"designul lunii pentru a arunca

o lumină neprietenoasă, umbra amețită
a sinelui în timp ce se urmărește pe sine,
tristețea taxatorului
că nu am fi putut fi mai intimi.

Ceea ce mă duce înapoi la pământ,
la vechii lupi care obișnuiau să hoinărescă pe el,
singura lumină rămasă pe micul deal îndepărtat
unde cineva trebuie să trăiască încă.

După viață trebuie să mai fie viață.

Viața reală

Lucie Brock-Broido

În curând, firele electrice vor deveni grele sub zăpadă.
Mă gândesc la posibilitatea unui incendiu & apoi la mutarea
prin America într-o mașină cu tabloul de bord albastru pudrat,
Mutarea la muzica country & inimă
Se sfâșie un pic mai mult pentru că melodia spune adevărul.
Pentru că în cele treizeci și șase de lucruri care se pot întâmpla
Oamenilor, bărbați și femei, femei& femei,
Bărbați & bărbați, în toate aceste lucruri sufletul este legat
Să fie frânt undeva pe parcurs,
Acel aer colorat de parfum de cuișoare se înroșește
Fără amintiri, fără bănuieli și apoi continuă
Prin America
În verdele sevei de la tropice,
Spre cadmiul unui răsărit amar de soare spre o nouă eră,
La ora albă și imposibilă a gheții, înfometat,
Pe lângă albastrul electric al râurilor care se topesc,

Deasupra nudului, a tutunului, a teracotei, poate a focului,
Peste micul și fragilul morman de oase ale degetelor

unui indian care a murit stând în picioare,
La heliotropa unui cântec despre apus,

Pentru a trăi cele treizeci și șase de lucruri
& nu se întoarce niciodată acasă.

Hanae Jonas

Pastoral

Am privit vechea mea viață trecând ca la televizor.
Pante șfichiind un cer albastru strălucitor,
Obiecte pe care unii le numeau unelte
Iar alții, totemuri.
O grămadă de lemne, o piele de oaie,
usturoi care se usca atârnat de grinzi;
Un râu care se prăbușește pe falii de piatră caldă.
"Loc secret", se citește în textul difuzat
online. Copie fidelă. Rece
Spuneau cei de pe câmpie
În rândurile cărora m-am alăturat efectiv.
În timp ce pe care i-am părăsit se apropiau unii de alții
Sau, Doamne, către sursele
De viațai: copiii și pământul. Neîngrijorată
La timpul prezent, eram departe
În privirea mea,
O existență pe care și eu am oferit-o cu greutate
ca și cum aș fi fost liberă. Ca și televiziunea,
am cumpărat
Tot ce era de vânzare
Cum spuneau evaluatorii Nu pari a fi de acolo.
Dar am fiert în rețea
De acolo la viața în afara rețelei: virtutea care curge
A suprafețelor verzi,
Concluzia cimentată
Că sensul trebuie să fie aproape.

Cântecul de sirenă, concentrarea
Amintirilor mele tulburi, reconstituite
de către altcineva.
Destul de bine că am șters trecerea lor din vedere.
Am privit complotul nesfârșit
De binecuvântări zilnice peste pământ.
Pământul -

O-

Oricare dintre voi ar putea simți
Erați vii in imaginea mea.

**[Când ne-ai spus că privirile noastre, blânde,
timide și blânde,]**

Wallada bint al-Mustakfi

*Traducere din limba arabă de Joseph Dacre
Carlyle*

Când ne-ai spus privirile noastre, blânde, timide și blânde,
Ar putea provoca astfel de răni în inimă,
Vă puteți mira că ale voastre, atât de neguvernate și sălbatice,
Niște răni pe obraji să ne provoace?

Rănile de pe obrajii noștri sunt trecătoare, recunosc,
Cu roșeață apar și apoi se sting;
Dar pe cele de pe inimă, tineri nestatornici, le-ați arătat
Că sunt și mai vitrege decât ele.

din "Khamriyyah"

Ibn al-Fāriḍ *

tradus din limba arabă de Leonard Chalmers-Hunt

xxiv

Nu sunt cei mai înțelepți cei care sunt cei mai conștienți
Că fără puterea lumii, sfârșitul vieții este pierdut,
Lasă buzele lipite să fie oferite de un copil,
Inima cu Înțelepciunea ar fi împăcată.

xxv

Uneori, când în piața orașului
Am nimerit să salut fața cunoscută a unui prieten,
Unde moscheea albă îi acoperă pe cei care vând și cumpără
Ridică minarete strălucitoare să întâlnească cerul.

xxvi

Când sunt întrebat de multe ori de oameni neîncrezători,
Răspunsurile mele au fost considerate nebuloase.
"Spune-ne, cereau ei, secretele unui vin
Care încălzește inima și face ochii să strălucească!"

xxvii

Nu a vinului fermentat care lasă vederea clară!
Moale ca dimineța, dar nu-i de atmosferă!
Strălucitor ca Soarele Arabiei! dar fără foc
Spirit al Frumuseții! apropiindu-se tot mai mult.

xxviii

"Este"! și "a fost", și a clocotit peste adânc.
Până când Gândul și Scopul au făcut ca vidul să sară
Când Timpul și Spațiul nu mai erau, ci un mare Calm
Solemnitate profundă!- și apoi balsamul vieții.

xxix

Departe la un "Cuvânt" de nepătruns în Puterea
Lumi create s-a rostogolit mai departe prin noapte.
Locuind singure, o Lege mai înțeleaptă să învețe,
Voalată de toate lucrurile, dar imanentă în fiecare!

xxx

O, dorința sufletului meu pătat de trudă!
Să mă odihnesc sub ceea ce pare un țel nesfârșit,
Pentru a respira o nouă viață, fără să deznădăjduiesc
De a strânge încă o dată prietenii plecați dincolo!

xxxii

Căci timpul e un gând de spațiu, pe care oamenii îl numesc ani,
Împlinit, când Iubirea va usca lacrimile celui îndurerat,
De la sămânță la fir, de la fir la coasa coaptă,
Nici o despărțire nu este; cu cel ce împărtășește durerea!

xxxiii

Aș vrea să simt acel Simț, care întărește vederea
Care învață inimile simple să laude corect,
Atunci inima s-ar uni cu buzele la căderea umbrei
Și mâinile fragile s-ar întinde spre Cel ce-i iubește pe toți!

xxxiii

Atât de bogat în virtuți este acel Vin grațios
Că cel ce nu-i cunoaște numele divin
Dacă l-ar auzi, nu s-ar teme niciodată.
Să-și spună dragostea, ca de la bărbat la fecioară.

xxxiv

Cel ce umple de multe ori Cupa focului muritor,
Bea pentru sine însuși dorința nesecată!
Dar cel ce ascultă sfatul Clarvăzătorului,
Gustă recolta coaptă a Paradisului său!

* Sharaf al-Dīn Abū Ḥafṣ ʿUmar ibn al-Fāriḍ, născut la 1181, la Cairo, a fost un poet sufi arab. Este cunoscut în principal pentru poemele sale "Poemul Căii Sufi" și "Cântecul vinului", ambele fiind considerate printre cele mai mari poeme mistice din literatura islamică. A murit la 23 ianuarie 1235.

Ameen Rihani

1876-1940

Reflecții

M-am plimbat de-a lungul câmpului
La ceas de seară,
Și peste tot
Drumul era frumos
Cu lunci de apă ici și colo,
În a căror inimă ierburile au spionat.
Și deodată peste ele strălucea
Lumina ochiului Orașului,
Reflectată de un bec de sus.
Care i-a făcut pe ei și umbra lor una,
Nu, a făcut ca fiecare lună
O oglindă să pară
Să servească visul
Cu blânde lame încovoiate cu grația unei lebede.

Am pășit în noapte,
Și fiecare locuință
Dincolo de întunericul, drumul pustiu
Era un licăr de lumină.
Și m-am gândit la ochiul nevăzut
Care-și revarsă mila
Nu pe țelul nostru,
Ci pe căile de acces spre suflet.

Patul de alamă

Ameen Rihani

Iubesc culoarea și simetria ta ;
Iubesc arta care ți-a lucrat brațele strălucitoare.
Baldachinul tău, și portierele tale de satin;
Iubesc mătasea și penele de pe pieptul tău...
Pernele și pernțele și cuverturile :
Iubesc fiecare parte a ta.
Și încă și mai mult îmi place să mă odihnesc în tine...
Să visez la perfecțiunea artei în cadrul tău;
La cărări la fel de netede, la fel de strălucitoare ca membrele tale;
Scenarii la fel de rafinate ca și înfășurările tale;
De colțuri la fel de calde ca și sânul tău ospitalier,
La fel de răcoroase și răcoritoare ca brațele tale goale și fără vene,
Visez la toate sub mantia ta liniștitoare.

Dar, o, îmi iubesc visele mult mai mult decât pe tine,
Și un suflet trist mult mai mult decât toate visele mele.

Dacă ai avea doar un ochi să vezi,
Ca să privești oaspetele care zace pe podeaua ta.
Sub tavanul tău de mătase!
O, dacă ai fi avut o ureche să auzi
Piuitul plâns al acestui suflet de rândunică.
Dacă i-ai putea simți fruntea
Udă de sudoarea speranței și a durerii.
Timp de patruzeci de luni a zăcut în brațele tale,
frecându-și obrazii roz de odinioară
de ulcerele lui Ayoub de odinioară.
Ai putea să vezi, pat de aramă,
Ai putea să auzi, ai putea să simți...

La ce folosesc toate lucrurile ostentative?
Alama ta sclipitoare, filigranul artei,
Și toată perna ta de puf și pene,
Mantiile tale albe ca zăpada, tapițeriile de satin?

Frumusețe și durere!
Moartea nu va veni cu tine, O durere!
Viața nu va veni cu tine, O, frumusețe!
Focurile iadului nu sunt decât flacăra unei lumânări comparate
cu acestea.

Oaspetele tău, pat de aramă,
Te privește cu o privire tânără,
Și-și verifică sufletul, purtând torța durerii,
Caută moartea în toate lumile.

Prima ei tristețe

Ameen Rihani -

'E doar o sută de ore când a jurat
Durerea și bucuria mea să împartă.
În ciuda sorții, mai înainte ;
Dar acum a plecat să încaseze din nou minciuna lui ;
Alții rușinea lui cu mine o vor purta,
De ce să mor eu?

Noaptea trecută buzele lui mi-au ars picioarele
Sărutările lui au căzut, iubirea mea să o câștige,
În orice direcție s-ar întoarce;
Dar acum a plecat, un alt suflet să fure,
O altă inimă pe care s- o ademenească și s-o nesocotească,
De ce să plâng?

Nu m-a sărutat când și-a luat rămas bun;
L-am lăsat să plece, fără să întreb de ce,
Și nici nu suspin pentru el;
A plecat un alt sân virgin să sfășie.
A plecat pe alte buze să moară,
De ce mi-ar păsa?

Pagini aproape goale pentru meditație

Antropocenic

Jake Skeets

: când cea mai apropiată lumină este la kilometri distanță
și împodobit pentru noapte este un licurici
ca într-o plantă de cactus în borcan
o carte deschisă fără virgule

: când singurul lucru pe care îl poți atinge este o plută de
plastic
și udată între ore este planșa de tăiat
bună pentru usturoi
și fața de ceapă a cerului timpuriu

: când apa se dezbracă în nisipuri de gudron
și, pe o melodie lungă, salcâmi dansează
pentru destinderea arinilor
orice merită ploaia

: când deasupra tot mai multe și mai modeste miracole
și răspunsuri așezate în piatră de o singură mână
ca într-un cor vocal
orice umbră înseamnă încă lumină

Julia B. Levine

Olanda

Zăpada -o livadă celestă în floare,
kilometru după kilometru de pin și granit.
îmbrăcată într-un imperiu de liniște.

Am ars ziarele, o grindă de lemne, un cadru de pat
pe care îl lăsaseră ocupații ilegale de dinaintea noastră.

Dimineața, cizmele noastre lăsau urme alături de lunile
despicate ale cerbilor, de urmele ghearelor de urs,

chiar dacă vântul le ștergea pe toate.
În unele după-amieze, lumina soarelui intra prin ferestre

iar noi stăteam în sacii noștri cu fermoar
mișcându-ne ca o umbră fără picioare.

Noaptea, auzeam lupi cu cerul în gât.
Nimeni în afară de prietenul tău nu știa unde ne aflam,

iar el ne-a dus în Munții Stâncoși la lăsarea întunericului,
spunând: "Cel mai apropiat oraș este Netherland".

Adică, nu poți evita uimirea
de la un băiat și o fată pierduți în lumina topită a dorinței.

Imaginează-ți prima iubire ca pe un drum de firimituri
care marchează o cale de întoarcere către un întreg conștient.

și viitorul tău
ca toate micile și invizibilele pofte ale acestei lumi
devorând poteca.

Allison Benis White

din "Te rog, îngroapă-mă în acest loc..."

Poate că brațele mele ridicate în timp ce o femeie trage o rochie peste capul meu.

Nu asta vreau să-ți spun.

Privind florile roșii de pe rochia mamei sale în timp ce stătea în poala ei într-un tren reprezintă prima amintire a lui Woolf.

Apoi, sunetul valurilor în spatele unei umbre gălbui, fiind viu ca un extaz.

Poate că mintea ei, în timp ce citesc, se apleacă asupra minții mele.

Poate privirea în jos, în timp ce stau pe podea, spre cartea din interiorul diamantului picioarelor mele.

Chiar și pentru scurt timp, să iubesc cu mintea altcuiva.

Mișcându-mi buzele în timp ce citesc valurile care se sparg, unu, doi, unu, doi, și trimit un strop de apă pe plajă.

Ceea ce vreau să-ți spun este extaz.

În muzeul tristeții...

Allison Benis White

În muzeul tristeții, în muzeul luminii...

M-aș urca cu atâta grijă în interiorul sicriului de sticlă și aș coborî capacul.

Credeți că este adevărată zicala: când cineva moare, o bibliotecă arde?

Poate doar o propoziție, zgâriată încet pe capac,
Spune ce ai vrei să spui.

Final cu Rameau

Ascult Scriabin și mă înfior, de unde gădesc unii atâta sensibilitate când afară mișună lupii și corbii?

Dacă eram Dante te luam cu mine în infern, dar nu sunt sigur că aș fi găsit drumul înapoi. Copiii mei m-ar fi uitat repede. Nici un recviem nu s-a cântat pe stâncile locului în care am fost văzuți ultima oară. Sigur, că eu, ca toți ceilalți mă pregăteam de război. Dușmanul oscila nehotărât între bombe cu nisip și cele atomice. Se antrenau soldații pe un teritoriu artificial deluros-găunos, antifascist și pur-sânge. Caii se curtau fără să le pese de rangul călărețului. Săbiile erau ascuțite la extrem de doi meșteri țigani care purtau mustăți negre și dinți de aur. Erau cei mai buni în branșă. Aveau certificate și medalii de la împărat, bașca cereri multiple de căsătorie de la văduve planturoase, încă sexual active. În cele din urmă războiul s-a amânat pentru că urma olimpiada de toamnă și concursul de bridge pentru avansați, cu premii extrem de grase. Nimeni nu putea refuza o masă verde lângă ambasador. Ne-am așezat și noi stânjeniți de cele 21 de tacâmuri personale pe care nu știam să le potrivim bucatelor suculente, gluten-free, care erau servite de eunuci depilați și vaccinați kosher sub controlul rabinatului. Eram pe moment fericiți să ne putem pipăi pe sub masă în timp ce se servea un vin de curmale, vechi de 1000 de ani. Zâmbeam amândoi prostește iar eu povesteam glume deocheate doamnei ambasador care râdea din proteza ei falsă, după protocol. Se făcea de ziuă, trăsurile așteptau nervoase sforăind în ceața dimineții care mirosea a cetină și a brad proaspăt de-cafeinat. Ai pășit mândră în caleașcă îndreptându-ți trupul zvelt sub privirea buimacă a vizitiului vizibil adormit.

AG

Boris Eldagsen's "The Electrician" (2022) generated by Dall-E 2 (image courtesy the artist)